

«Η Γάζα είναι όλα αυτά που ισχυρίζεται ότι μισεί η Αριστερά. Μια κοινωνία θεοκρατική, αστυνομοκρατική, ομοφοβική, σεξιστική, και διεφθαρμένη. Γιατί τους υποστηρίζουν;», αναρωτήθηκε καλός φίλος στο Διαδίκτυο. Θα είχε βάση το ερώτημα, αν όντως η Αριστερά στην ιστορική διαδρομή της έδειχνε ένα πρόσωπο ανοχής στην άλλη άποψη, αποστρεφόμενα τα δόγματα και τις τελετουργίες, αποδεχόμενη μια πλουραλιστική κοινωνία σε όλες τις εκφάνσεις της. Όμως η Αριστερά όπου κυβέρνησε, και όπου εξακολουθεί να κυβερνά, είχε εγκαθιδρύσει ολοκληρωτικά καθεστώτα, μονολιθικά, δυσανεκτικά στη διαφορετικότητα.

Συνεπώς, όχι τυχαία υπερασπίζεται το καθεστώς που έχει εγκαθιδρύσει από το 2007 η Χαμάς στη Γάζα. Ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκε η Αριστερά γιατί εκεί δεν διεξάγονται εκλογές—άλλωστε οι ελεύθερες εκλογές ποτέ δεν ήταν συμπαθείς στην Αριστερά. Το βλέπουμε και στην πατρίδα μας. Στα συνδικάτα όπου μια φορά πήραν την πλειοψηφία, στη συνέχεια με διάφορες μεθοδεύσεις δεν την παρέδωσαν ποτέ. Και δεν διαμαρτυρήθηκαν επίσης, όλοι αυτοί οι κήρυκες των ατομικών δικαιωμάτων και της διαφορετικότητας, για τις εκπαραθυρώσεις ομοφυλόφιλων από το ιερατείο της Χαμάς. Φωνάζουν για τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Δύση, όπου αυτά είναι συνταγματικά προστατευμένα και η προάσπισή τους αποτελεί την καταστατική αρχή όλων των ευρωπαϊκών κοινωνιών, αλλά σιωπούν για τη βάρβαρη παραβίαση τους στα ισλαμιστικά καθεστώτα. Ελάχιστες φωνές από την Αριστερά ακούστηκαν για τα ανθρώπινα δικαιώματα στο Ιράν.

Άρα ο καλός μου φίλος στο εμφανώς ρητορικό του ερώτημα θέτει ουσιαστικά το ζήτημα του τι είναι η Αριστερά. Και την απάντηση τη δίνει η ίδια η Ιστορία.

Όμως σε αυτή τη χαμασολαγνεία υπάρχει και μια ακόμα διάσταση. Το μίσος για το Ισραήλ και για τον νικητή Εβραίο. Σύμπασα η Αριστερά ολοφύρεται για το Ολοκαύτωμα γιατί εκεί ο Εβραίος είναι το συμπαθητικό θύμα. Ο ηττημένος, που μετρά 6.000.000 νεκρούς. Όταν στον αγώνα για την εθνική του επιβίωση αντεπεξήλθε νικηφόρα σε τρεις πολέμους με πολλαπλάσιους εχθρούς, τότε ο αντισημιτισμός έγινε μέρος της ιδεολογίας της Αριστεράς. Με όχημα την επινόηση της παλαιστινιακής ταυτότητας-- ανύπαρκτης μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1960-- ουσιαστικά εγκολπώθηκαν το αραβικό πρόταγμα για ένα αραβικό κράτος με μια εβραϊκή θρησκευτική μειονότητα. Διότι το σύνθημα από «το ποτάμι στη θάλασσα» εκεί οδηγεί.

Τέλος η Αριστερά πολεμά το Ισραήλ για έναν ακόμα λόγο: διότι είναι Δημοκρατία. Μια πλήρως λειτουργούσα δημοκρατία που εν καιρώ πολέμου πολίτες της διαδηλώνουν κατά του πολέμου. Μια Δημοκρατία στην οποία ζουν και προσδεύουν πάνω από 2.000.000 Παλαιστίνιοι, που προσεύχονται απρόσκοπτα σε 370 τεμένη και έχουν στο πενταμελές Ανώτατο Ποινικό Δικαστήριο του Ισραήλ δύο μέλη. Από την άλλη μεριά 700.000 Ισραηλίτες εκδιώχθηκαν από τις αραβικές χώρες στις οποίες ζούσαν επί αιώνες.

Συνεπώς, αυτή τη Δημοκρατία έχει πολλούς λόγους να τη μισεί η Αριστερά. Δεν πληροί τα πρότυπά της. Απεναντίας, άλλοι εμφανώς και χωρίς ίχνος ντροπής στηρίζουν τη Χαμάς, άλλοι, πιο συννεσταλμένα, κινούνται πάντα στην ίδια κατεύθυνση. Εξαιρέσεις, ελάχιστες.

Όσπου ήρθε προχθές ένα ευπόληπτο πρόσωπο για την Αριστερά, ο Μαχμούντ Αμπάς, που δήλωσε δημοσίως πως η 7η Οκτωβρίου ήταν ένα έγκλημα και πως πρέπει να απελευθερωθούν οι όμηροι και η Χαμάς να παραδώσει τα όπλα και να εγκαταλείψει τη Γάζα. Σιωπή στο αριστερό ακροατήριο, διότι μετά έρχεται το αδυσώπητο ερώτημα: και πώς θα γίνει αυτό;

ΠΗΓΗ: [LIBERAL 12.6.2025](#)